

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Beata Dąbała, Kamila Szelałowska

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 05 kwietnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. B. (1)

przeciwko M. B., R. P.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia, wynagrodzenie za pracę, sprostowanie świadectwa pracy

I. Oddala wniosek o odrzucenie pozwu.

II. Zasądza od pozwanych M. B., R. P. solidarnie na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 4 500 zł. (cztery tysiące pięćset złotych) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 października 2016 roku do dnia zapłaty.

III. Zasądza od pozwanych M. B., R. P. solidarnie na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 9 176,48 zł. (dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych 48/100) tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 października 2012 roku do dnia zapłaty.

IV. Oddala powództwo o sprostowanie świadectwa pracy.

V. Zasądza od pozwanych M. B., R. P. solidarnie na rzecz powódki A. B. (1) kwotę 960 zł. (dziewięćset sześćdziesiąt złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

VI. Nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na rzecz radcy prawnego J. H. kwotę 60 zł. (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

VII. Nakazuje pobrać od pozwanych M. B., R. P. solidarnie kwotę 683,82 zł. (sześćset osiemdziesiąt trzy złote 82/100) na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

VIII. W pkt II nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 500 zł. (jeden tysiąc pięćset złotych).

Beata Dąbała SSR Joanna Napiórkowska – Kasa Kamila Szelałowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 października 2012 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) powódka A. B. (1) wniosła o zasądzenie kwoty 11.200,00 zł brutto tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za cztery miesiące od września do grudnia 2009 roku oraz za cztery miesiące od marca do czerwca 2012 roku. Jako pozwaną M. B. oraz R. P. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) W uzasadnieniu powódka podnosiła, że była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzątaczkę z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1.200,00 zł brutto, a od 1 stycznia 2010 roku z wynagrodzeniem w wysokości 1.500,00 zł brutto. Powódka wskazała, że pozwana często zalegała z wypłatami wynagrodzenia i unikała spotkania w tej sprawie.

(pozew – k. 1 – 2)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 grudnia 2012 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) (...) M. B., R. P. wniosła o odrzucenie pozwu z uwagi na brak zdolności sądowej po stronie pozwanej wskazanej w pozwie na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. W razie nie uwzględnienia tego wniosku oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, że nie ma zdolności sądowej w przedmiotowej sprawie z uwagi na wskazanie jako pozwanej samej spółki, gdyż prawidłowo wskazać należało współników łącznie z ich adresami. Pozwana potwierdziła fakt zatrudnienia powódki na stanowisku sprzątaczkę od 1 kwietnia 2008 roku za wynagrodzeniem w wysokości 1.200,00 zł brutto, a od 1 stycznia 2010 roku z wynagrodzeniem w wysokości 1.500,00 zł brutto. Zaprzeczyła, aby zalegała powódce z wypłatą wynagrodzenia. Według pozwanej, pracownicy w tym powódka, otrzymywali wynagrodzenie do rąk własnych i kwitowali odbiór podpisem na liście płac, bywały także sytuacje gdy pracownicy nie kwitowali odbioru wynagrodzenia w gotówce. Wypłaty miała dokonywać M. B. i T. K..

(odpowiedź na pozew - k. 16 - 21)

Pismem procesowym z dnia 20 października 2014 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) powódka zmodyfikowała swoje żądanie wnosząc o zasądzenie kwoty 9.176,48 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia.

(pismo procesowe z dnia 20.10.2014r. – k. 101)

Pismem procesowym z dnia 14 lipca 2015 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) powódka sprecyzowała roszczenia dodatkowo wnosząc o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania. Wskazała, że pracodawca wręczył jej świadectwo pracy w dniu 6 lipca 2015 roku i nakłaniał ją do podpisania go z datą wsteczną, ponadto podstawa rozwiązania umowy o pracę wskazana w pkt. 3 lit. a) świadectwa pracy jest bezpodstawna, gdyż umowa nie została w żaden sposób rozwiązana.

(pismo procesowe z dnia 14.07.2015r. – k. 130)

Ostatecznie pismem procesowym z dnia 28 lipca 2016 roku (data wpływu na biuro podawcze sądu) pełnomocnik z urzędu w imieniu powódki doprecyzował, że wnosi o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanych M. B. oraz R. P. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod firmą (...) M. B., R. P. kwoty 9.176,48 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za okresy od września do grudnia 2009 roku oraz od marca do czerwca 2012 roku, a także o zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia w kwocie 4.500,00 zł na podstawie art. 56 § 1 w zw. z art. 58 k.p. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2009 roku oraz o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 25.04.2014 roku poprzez zmianę informacji w pkt 3 lit a) i wskazanie, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Ponadto pełnomocnik powódki wniósł również o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w wysokości 150% stawek minimalnych powiększonych o stawkę podatku od towarów i usług tj. 23%.

(pismo procesowe z dnia 28.07.2016r. – k. 169 - 172)

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował roszczenie w zakresie odsetek, wnosząc o zasądzenie kwoty głównej 9.176,48 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 1 października 2012 roku.

(protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r. – k. 215)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. (1) była zatrudniona u pozwanych prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...)M. B., R. P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1 kwietnia 2008 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzątaczkii w hotelu (...) w K. prowadzonym przez pozwanych. Początkowo wynagrodzenie powódki wynosiło 1.200,00 zł brutto, od dnia 1 stycznia 2009 roku wynosiło 1.300,00 zł brutto, zaś od dnia 1 stycznia 2010 roku - 1.500,00 zł brutto.

(bezsporne na nadto dowód: zeznania powódki A. B. (1) – k. 118 - 119, zeznania pozwanego R. P. – k. 119 - 120, umowa o pracę – akta osobowe powódki, aneksy do umowy o pracę - akta osobowe powódki, wydruki z (...) k. 24 - 25)

Powódka pracowała od 7:00 rano do 15:00. T. K. – dyrektor gastronomii była przełożoną powódki. Wynagrodzenie było wypłacane pracownikom pozwanych albo przelewem na konto, albo „do ręki” w gotówce. Wynagrodzenie w gotówce wypłacała T. K.. Przy dokonywaniu wypłaty „do ręki” pracownicy byli wzywani pojedynczo przez T. K., pieniądze były im wręczane w kopertach. Wszyscy pracownicy otrzymywali wypłatę w tym samym dniu.

W przypadku wypłacania wynagrodzenia pracownikom w gotówce, fakt ten był dokumentowany podpisem pracownika na liście płac. T. K. przedstawiała wówczas te listy pracownikom do podpisu. Zdarzało się, że takich list nie było, wówczas pracodawca starał się o uzupełnienie na koniec roku wszystkich podpisów. Ostatecznie zawsze były podpisane listy płac za miesiące, w których dany pracownik otrzymał wynagrodzenie w gotówce. Lista płac był jedynym dokumentem potwierdzającym fakt wypłaty wynagrodzenia w gotówce, znajdowała się w recepcji i była ogólnodostępna.

(dowód: zeznania świadka T. K. – k. 54 – 55, zeznania świadka A. B. (2) – k. 55 – 56, zeznania świadka A. M. – k. 56 – 57, zeznania świadka A. K. – k. 81 – 82, zeznania pozwanego R. P. – k. 119 – 120)

Powódka nie otrzymała wynagrodzenia za pracę za cztery miesiące od września do grudnia 2009 roku oraz za cztery miesiące od marca do czerwca 2012 roku.

Na listach płac za okres od września 2009 roku do grudnia 2009 roku o od marca 2012 roku do czerwca 2012 roku nie widnieją podpisy A. B. (1), pozostali pracownicy są podpisani na każdej z list płac. Powódka nie podpisała listy płac, ponieważ nie otrzymała wynagrodzenia.

Z wyciągów rachunku bankowego A. B. (1) za okres od 1 września 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku wynika, że powódka nie otrzymała w tym okresie żadnego przelewu tytułem wynagrodzenia od pozwanej. A. B. (1) zgodnie z wyciągiem rachunku bankowego za okres od 1 marca 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku otrzymała od pozwanej przelewy: pierwszy w dniu 23 marca 2012 roku tytułem wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2012 roku w wysokości 420,18 zł plus odsetki w wysokości 10 zł oraz drugi w dniu 6 kwietnia 2012 roku za miesiąc luty 2012 roku w wysokości 1.664,64 zł w tym odsetki w wysokości 15,96 zł. Poza tymi dwoma przelewami w okresie od 1 marca 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku powódka nie otrzymała żadnego innego przelewu tytułem wynagrodzenia od pozwanej.

Powódka w październiku 2012 roku otrzymała od pozwanej dwa przelewy na kwotę łącznie 2.023,53 zł.

(dowód: listy płac – k. 91 – 98, historia rachunku bankowego A. B. (1) za okres 1.09.2009r. – 31.12.2009r. oraz za okres 01.03.2012r. – 30.06.2012r. – k. 126 - 127 verte, zeznania powódki A. B. (1) – k. 118 - 119)

Z informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2009 wynika, że powódka osiągnęła przychód z tytułu zatrudnienia w pozwanej spółce w wysokości 13.000,00 zł. Z informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2012 wynika, że powódka osiągnęła przychód z tytułu zatrudnienia w pozwanej spółce w wysokości 12.403,85 zł. Powódka nie analizowała tych deklaracji PIT-11, przekazywała je od razu osobie, która w jej imieniu sporządzała deklarację rocznego rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych.

(dowód: PIT – 11 za rok 2009 – k. 89, PIT – 11 za rok 2012 – k. 90, zeznania powódki A. B. (1) – k. 118 - 119)

W dniu 6 lipca 2015 roku powódka odebrała od pozwanej M. B. świadectwo pracy, w którym wskazano, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę na podst. art. 52 § 1 pkt 1 KP (pkt 3 lit. a świadectwa pracy). Powódka jednak nie otrzymała nigdy od pozwanych żadnego oświadczenia w przedmiocie rozwiązania z nią umowy o pracę, w jakimkolwiek trybie, nie zostało jej też wyjaśnione dlaczego w świadectwie pracy jest wskazany taki sposób rozwiązania umowy o pracę.

(dowód: świadectwo pracy – k. 131 – 132, zeznania powódki A. B. (1) – protokół rozprawy z dnia 19.09.2017r. od 00:30:55 do 00:53:29)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dowody z: umowy o pracę z akt osobowych powódki, aneksów do umowy o pracę z akt osobowych powódki, list płac z k. 91 – 98, historii rachunku bankowego A. B. (1) za okres 1.09.2009r. – 31.12.2009r. oraz za okres 01.03.2012r. – 30.06.2012r. z k. 126 - 127 verte, PIT – 11 za rok 2009 z k. 89, PIT – 11 za rok 2012 z k. 90, świadectwa pracy z k. 131 – 132, wydruków z (...) z k. 24 – 25. Wiarygodność powyższych dowodów nie została przez strony skutecznie zakwestionowana w toku postępowania.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, różnie jednak oceniając ich wiarygodność.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powódki, gdyż były one logiczne i nie budzące wątpliwości, ponadto były one spójne z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków, którym Sąd dał wiarę oraz zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Odnośnie braku wypłacenia wynagrodzenia powódce za sporne miesiące Sąd miał na uwadze, że faktycznie na przedstawionych w toku sprawy przez pozwanych listach płac brak jest podpisów powódki za dane miesiące, brak jest również przelewów wynagrodzenia na jej konto za ten okres. Jednocześnie na podstawie zeznań świadków T. K., A. B. (2), A. M., a także zeznań pozwanego R. P. Sąd ustalił, że w sytuacji, gdy wynagrodzenie wypłacane było w gotówce pracownik podpisywał się na listach płac, listy te nawet jak nie były przedstawiane bezpośrednio przy otrzymywaniu wynagrodzenia, to zawsze były później uzupełniane (świadek A. M.). Wobec powyższego brak podpisów na listach płac przemawia za wiarygodnością zeznań powódki co do braku otrzymania przez nią wynagrodzenia za dany okres. Brak w aktach sprawy oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia - potwierdza wiarygodność zeznań powódki w zakresie, w jakim twierdzi ona, że nie otrzymała od pracodawcy nigdy takiego oświadczenia. W kwestii adnotacji na świadectwie pracy z k. 131 – 132 akt sprawy Sąd zaś ostatecznie ustalił, że adnotacja o odebraniu tego świadectwa pracy jest prawdziwa. Powódka odebrała je dnia 6 lipca 2015 roku, na co sama wskazała w końcowej części swych zeznań złożonych na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku. Sąd miał również na uwadze, że w zeznaniach złożonych przez powódkę na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 roku wskazała ona, że jej wynagrodzenie wynosiło 1.600,00 zł netto, jednak dalej oświadczyła, że nie pamięta tej okoliczności, oraz że w tej materii należy się oprzeć na aneksach do umowy o pracę. Z tych względów Sąd w zakresie wysokości wynagrodzenia powódki oparł się jedynie na jej aneksach do umowy o pracę zawartych w aktach osobowych powódki.

Odnośnie zeznań świadków A. B. (2), A. M., S. K., A. K., Sąd nie dał im wiary jedynie w zakresie, w jakim świadkowie ci twierdzą, że nie mogło być takiej sytuacji, aby jakikolwiek pracownik nie otrzymał wynagrodzenia za dany miesiąc. Sąd miał bowiem na uwadze, że z zeznań powódki, popartych dokumentacją złożoną do akt sprawy, wynika, że jednak powódka nie otrzymała wynagrodzenia za kilka miesięcy pracy. Ponadto Sąd miał na uwadze, że świadkowie ci zeznawali w oparciu o własne doświadczenia, wobec czego ich zeznania oznaczają, że oni zawsze otrzymywali pełne wynagrodzenie, ewentualnie z opóźnieniem, co jednak nie przeczy temu, że powódka nie otrzymała całego wynagrodzenia. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania wyżej wskazanych świadków za wiarygodne, są one ze sobą spójne i kompletne, znajdują też potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Odnośnie zeznania świadka T. K. Sąd nie dał im wiary jedynie w zakresie, w jakim świadek twierdzi, że w jednym przypadku wypłacania powódce wynagrodzenia wystawiła na jej rzecz dokument KP. Okoliczność taka nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentacji złożonej do akt sprawy, ani w zeznaniach powódki. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania świadka T. K. za wiarygodne, są one w tym zakresie spójne i zgodne z zeznaniami pozostałych świadków. Sąd miał również na uwadze, że świadek T. K. potwierdziła w swych zeznaniach, że zdarzały się sytuacje braku wypłaty wynagrodzenia pracownikom, które były spowodowane złą sytuacją ekonomiczną.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanych M. B. oraz R. P. w zakresie, w jakim twierdzą oni, że powódka otrzymała całe należne jej wynagrodzenie za pracę, co innego bowiem wynika z wyżej przedstawionej oceny stanu faktycznego. Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych w zakresie, w jakim twierdzą oni, że obowiązywały listy płac, które podpisywali pracownicy odbierający wynagrodzenie w gotówce. Pozwany R. P. wskazał również, że w przypadku otrzymania wynagrodzenia w gotówce pracownik miał obowiązek podpisać listę płac, potwierdził on także, że lista płac była jedynym dokumentem potwierdzającym wypłatę wynagrodzenia pracownikowi „do ręki”. W związku więc z zeznaniami pozwanego R. P. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanej M. B. w zakresie, w jakim bagatelizuje ona rolę list płac i podpisów na nich, wskazując, że nawet jeśli nie było podpisów to i tak wynagrodzenie było wypłacane. W świetle pozostałego materiału dowodowego Sąd uznał, iż podpis na liście płac był koniecznością dla ewidencjonowania wypłacania pieniędzy pracownikom w gotówce, nawet jeśli nie było tej listy przedłożonej od razu przy wypłacie to i tak po pewnym opóźnieniu wszystkie podpisy musiały być uzupełnione. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że konieczność uzyskania podpisów na liście płac potwierdza też w swych dalszych zeznaniach sama pozwana M. B., która zeznaje, że każdy miał obowiązek uzupełnić te podpisy.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powódki o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz wynagrodzenia za pracę, a także o sprostowanie świadectwa pracy.

W pierwszej kolejności Sąd zajął się wnioskiem pozwanych o odrzucenie pozwu. Pozwani w odpowiedzi na pozew podnieśli, że strona pozwana została błędnie oznaczona przez powódkę w pozwie, bowiem spółka cywilna, jaką jest (...) M. B., R. P. nie ma zdolności sądowej w przedmiotowej sprawie.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 199 § 1 pkt 3 KPC Sąd odrzuci pozew jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej. Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie jako strony powódka podała osoby fizyczne - M. B. i R. P., wpisując nazwę prowadzonej przez nich spółki wraz z ich nazwiskami. Osoby fizyczne zaś niewątpliwie mają zdolność sądową. Powódka wiedziała, że te osoby fizyczne prowadzą spółkę, stąd też w pozwie wpisała niekompletną nazwę spółki znajdującą się w nagłówku umowy o pracę. Nie jest zasadna argumentacja pozwanych, jakoby powódka miała wskazać podmiot nie mający zdolności sądowej. Powódka bowiem oznaczała pozwanych kierując się oznaczeniami wskazanymi w umowie o pracę, gdzie jako jej pracodawcę wskazano podmiot (...) M. B., R. P.". Stąd też takie oznaczenie pozwanych nie może rodzić negatywnych skutków dla powódki. Ponadto oznaczenie pozwanych jest zrozumiałe dla Sądu, z treści pozwu oraz załączników do niego dołączonych ewidentnie wynika, że powódka chce pozwać pozwanych: M. B. i R. P.. Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że również w toku sprawy po przydzieleniu powódce pełnomocnika z urzędu, pełnomocnik ten oznaczył jako pozwanych współników spółki cywilnej.

Dodatkowo należy wskazać, że nawet gdyby powódka określiła jako pozwanego samą spółkę cywilną to i tak nie uzasadniałoby to odrzucenia pozwu na podst. art. 199 § 1 pkt 3 KPC. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 460 § 1 KPC w sprawach z zakresu prawa pracy zdolność sądową i procesową ma także pracodawca, chociażby nie posiadał osobowości prawnej. Ta regulacja koresponduje z art. 3 KP, który wskazuje z kolei, że pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Z analizy powyższych regulacji wynika więc, że pracodawcą powódki była spółka cywilna. Jakkolwiek więc spółka cywilna nie jest odrębną jednostką, ale jedynie umową między stronami, to jednak ma ona przymiot pracodawcy, a co za tym idzie ma zdolność sądową jedynie w sprawach z zakresu prawa pracy. To z kolei prowadzi do wniosku, że spółka cywilna mogła być skutecznie pozwana przed sadem pracy. Jak już jednak wskazano wyżej w niniejszej sprawie powódka i tak od początku oznaczała jako pozwanych dwóch wspólników tej spółki.

Reasumując w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do odrzucenia pozwu.

Pierwszym roszczeniem, którego oceną zajął się Sąd jest odszkodowawcze roszczenie powódki. Powódka wnosila o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia. Podstawę materialnoprawną tego roszczenia stanowi art. 56 § 1 KP, zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Przepisy dotyczące możliwości rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia są z kolei zawarte w art. 52 KP.

Rozstrzygając zasadność dochodzonego roszczenia, należało zatem ustalić, czy strona pozwana dokonując rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 1 KP uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc oświadczenie spełniało wymogi formalne (np. konsultacji związkowych, formy pisemnej, podania przyczyny wypowiedzenia), a podana przyczyna spełniała kryteria ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

Z ustaleń Sądu wynika, że pracodawca nie spełnił wymogów formalnych dokonanego rozwiązania umowy, gdyż nie zachował obowiązku złożenia pracownikowi swego oświadczenia w formie pisemnej. Oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy nie zostało przedłożone w aktach osobowych powódki, nie zostało też dostarczone w żaden inny sposób do akt. Pozwany twierdził, że syndyk uniemożliwił mu dostęp do dokumentacji pracowników, jednakże w ocenie Sądu taka argumentacja nie jest wiarygodna z uwagi na fakt umorzenia postępowania upadłościowego wobec pozwanego R. P. i dalszy brak nadesłania dokumentów już po tym umorzeniu. Nie jest wiarygodnym, aby pozwana nie zachowała kopii takiego oświadczenia, nie zostało ono jednak w późniejszym etapie postępowania dołączone do akt. Reasumując Sąd ustalił, że powódka nigdy nie otrzymała na piśmie oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w trybie bez wypowiedzenia. Wobec tego doszło do naruszenia przepisu z art. 30 § 3 KP, zgodnie z którym oświadczenie każdej ze stron o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. Brak pisemnego wskazania przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stanowi też naruszenie obowiązku wynikającego z art. 30 § 4 KP. Jednocześnie nie zostało powódce złożone jakiegokolwiek ustne oświadczenie pracodawcy w tym przedmiocie, nie została ona powiadomiona o przyczynie rozwiązania z nią umowy o pracę. Pozwani nie wykazali też, aby jakkolwiek przyczyna polegająca na ciężkim naruszeniu podstawowych obowiązków pracowniczych przez powódkę miała miejsce. Tym samym nie zostało wykazane przez pozwanych, na których w tym zakresie spoczywa ciężar dowodu, że faktycznie rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było zgodne z prawem oraz uzasadnione zachowaniem powódki, które wypełniało znamiona z art. 52 § 1 pkt 1 KP. Rozwiązanie umowy o pracę z powódką należy więc uznać za niezgodne z przepisami dotyczącymi rozwiązywania umów o pracę w trybie bez wypowiedzenia. Tym samym spełniona jest przesłanka roszczenia odszkodowawczego z art. 56 § 1 KP. Zgodnie z kolei z art. 58 KP odszkodowanie to przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku powódki była ona zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 1 kwietnia 2008 roku, wobec czego jej staż pracy liczony do dnia 6 lipca 2015 roku, kiedy to po raz pierwszy dowiedziała się o rozwiązaniu z nią umowy o pracę, wynosił ponad 3 lata. Tym samym

zgodnie z art. 36 § 1 pkt 3 KP jej okres wypowiedzenia wynosił 3 miesiące. Wobec tego należne jej odszkodowanie wyniesie 4.500,00 zł, co stanowi równowartość jej trzymiesięcznego wynagrodzenia ($3 \times 1.500,00 \text{ zł} = 4.500,00 \text{ zł}$) i taką też kwotę Sąd zasądził tytułem odszkodowania na rzecz powódki.

Wskazaną wyżej kwotę Sąd zasądził wraz z odsetkami liczonymi od dnia 28 października 2016 roku. Sąd miał na uwadze, że powódka wnosila o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2009 roku. taki dzień naliczania odsetek nie jest jednak w żaden sposób uzasadniony, należy bowiem mieć na uwadze, że o samym rozwiązaniu umowy o pracę powódka dowiedziała się dopiero 6 lipca 2015 roku. Wobec tego Sąd jako początkową datę naliczania odsetek przyjął datę dnia następnego po dniu doręczenia pozwanym pisma procesowego z dnia 26 lipca 2016 roku, które zawierało rozszerzenie powództwa o roszczenie odszkodowawcze.

W tym miejscu Sąd przejdzie do analizy zasadności roszczenia o zasądzenie na rzecz powódki zaległego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Sąd ustalił w niniejszej sprawie, że powódka w miesiącach od września do grudnia 2009 roku oraz od marca do czerwca 2012 roku świadczyła pracę na rzecz pozwanych, czego sami pozwani nie kwestionowali. Stąd też powinna ona otrzymać wynagrodzenie za wskazane miesiące. Sąd ustalił, że powódka tego wynagrodzenia nie otrzymała – brak jest jej podpisów na listach płac, które były jedynym dokumentem potwierdzającym wypłatę wynagrodzenia w gotówce, brak jest również przelewów wynagrodzenia za ten sporny okres. Powyższe prowadzi do wniosku, że powódka wynagrodzenia za wskazane wyżej miesiące nie otrzymała. Wynagrodzenie powódki w 2009 roku wynosiło 1.300,00 zł brutto, wobec czego jej wynagrodzenie za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2009 roku wyniesie łącznie 5.200,00 zł ($4 \times 1.300,00 \text{ zł} = 5.200,00 \text{ zł}$). Z aneksu do umowy o pracę wynika, że od 1 stycznia 2010 roku wynagrodzenie powódki wynosiło już 1.500,00 zł brutto. Wobec tego za jej pracę w miesiącach marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2012 roku powódce należy się wynagrodzenie w kwocie łącznie 6.000,00 zł ($4 \times 1.500,00 \text{ zł} = 6.000,00 \text{ zł}$). Łącznie niewypłacone powódce wynagrodzenie wynosi 11.200,00 zł. Jest to wynagrodzenie, które powódka powinna otrzymać od pozwanych. W toku postępowania powódka ograniczyła jednak swe żądanie do kwoty 9.176,48 zł.. Zgodnie z art. 321 § 1 KPC Sąd nie może zasądzać ponad żądanie. Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanych kwotę 9.176,48 zł tytułem niewypłaconego jej wynagrodzenia.

Kwotę wynagrodzenia Sąd zasądził wraz z odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2012 roku, a więc od dnia wniesienia pozwu. Sąd miał na uwadze, że wynagrodzenie u pozwanych powinno być wypłacane powódce do 10 dnia następnego miesiąca po miesiącu przepracowanym, wobec czego w przypadku wszystkich wynagrodzeń miesięcznych żądanych przez powódkę ich dzień wymagalności nadszedł przed dniem 1 października 2012 roku. Jednocześnie powódka sprecyzowała, że wnosi o określenie jako początkowego dnia naliczania odsetek dnia 1 października 2012 roku, wobec czego Sąd zasądził roszczenie główne wraz z odsetkami liczonymi od tej daty.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że w toku postępowania powódka podnosiła, że otrzymała w październiku 2012 roku od pozwanej przelew na kwotę 2.023,53 zł. Strony nie wykazały jednak z jakiego tytułu została wypłacona ta kwota, stąd też Sąd nie zaliczył jej na poczet zaległego wynagrodzenia za pracę powódki.

Wskazane wyżej kwoty tytułem zaległego wynagrodzenia oraz odszkodowania zostały zasądzone na rzecz powódki solidarnie od obu pozwanych. Sąd miał bowiem na uwadze, że zgodnie z treścią art. 864 KC w zw. z art. 300 KP za zobowiązania spółki cywilnej wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Ostatnim roszczeniem podniesionym przez powódkę jest roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy. Zgodnie z art. 97 § 2¹ KP pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, aby występowała kiedykolwiek do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie jej świadectwa pracy. Warto jednak zauważyć, że nawet niewyczerpanie przez powódkę drogi sprostowania świadectwa pracy przed pracodawcą nie stanowiłoby przeszkody dla wytoczenia powództwa o jego

sprostowanie (tak SN w postanowieniu z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I PZ 4/16). Wobec powyższego należy przejść do merytorycznego rozpoznania roszczenia.

Powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę informacji w pkt 3 lit a) i wskazanie, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem. W pkt 3 lit. a) świadectwa pracy wręzonego powódce pracodawca wskazał, że umowa o pracę została rozwiązana na podst. art. 52 § 1 pkt 1 KP – czyli w trybie bez wypowiedzenia z winy pracownika. Jednocześnie w niniejszej sprawie powódka podniosła o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wobec tego należy zauważyć, że zgodnie z §7 ust. 3 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy (Dz. U. z 2016 roku, poz. 2292, ze zm.) w razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia pracodawca, na żądanie pracownika, w ciągu 7 dni od dnia przedłożenia przez pracownika świadectwa pracy, uzupełnia treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację o tym orzeczeniu. Z powyższego wynika więc, że informacja dotycząca rozwiązania umowy o pracę ulega zmianie przez pracodawcę w sposób określony rozporządzeniem po wydaniu wyroku zasądającego odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Wobec tego dla usunięcia tej informacji ze świadectwa pracy powódki nie jest właściwy tryb prostowania tego świadectwa, a tryb zmiany jego treści na podstawie wskazanego wyżej rozporządzenia. Tym samym powództwo w zakresie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 i 99 KPC oraz § 11 ust.1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.) – w jego brzmieniu z dnia wniesienia powództwa, zasądając na rzecz powódki od pozwanych solidarnie kwotę 960,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego - obliczanych od roszczeń, co do których powódka wygrała, a więc od roszczenia o odszkodowanie (kwota kosztów zastępstwa 60,00 zł) oraz od roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia w kwocie 9.176,48 zł(koszty zastępstwa – 900,00 zł).

Sąd przyznał również ze Skarbu Państwa pełnomocnikowi powódki z urzędu kwotę 60,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§15 w zw. z §11 ust.1 pkt 3 wskazanego wyżej rozporządzenia), mając na uwadze, że w zakresie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy powódka przegrała.

Sąd nakazał na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych pobrać od pozwanych solidarnie kwotę 683,82 zł tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić, obliczanej od ostatecznie zasądzonej na rzecz powódki kwoty (5% z 13.676,48 zł).

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500,00 zł, zgodnie z art. 477² § 1 KPC.